

opusdei.org

Prelato laiškas (2025 m. kovo 10 d.) | Džiaugsmas

Šiame pastoraciniame laiške Opus Dei prelatas skatina apmąstyti džiaugsmą pagal šventojo Chosemarijos mokymą.

2025-03-10

Mylimiausieji, tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

1. Šiame trumpame laiške, sekdamas vienos jūsų sesers pasiūlymu, kuri gavau prieš kelias savaites, norėjau

su jumis apsvarstyti kai kuriuos džiaugsmo aspektus, visų pirma apmąstydamas šv. Chosemarijos žodžius.

Džiaugsmas, apskritai, yra gėrio turėjimo bei patirties padarinys; priklausomai nuo gėrio pobūdžio, esama įvairaus džiaugsmo intensyvumo bei pastovumo. Kai džiaugsmas nėra akimirkos gėrio patirties padarinys, o savo būties visumos, tai įprasta laikyti laime. Bet kuriuo atveju, giliausios džiaugsmo ir laimės esminė šaknis yra meilė.

Tai sunkūs laikai pasauliui ir Bažnyčiai (o Dievo Darbas yra maža Bažnyčios dalis). Tiesa, vienu ar kitu būdu, visais laikais būta šviesos ir patamsių. Taip pat ir dėl to ypač svarbu puoselėti džiugų nusistatymą. Visada ir visomis aplinkybėmis galime ir privalome būti patenkinti, nes to nori Viešpats: „kad jumoje būtų manasis džiaugsmas ir kad jūsų

džiaugsmui nieko netrūktų“ (Jn 15, 11). Jis tai pasakė apaštalams, o per juos – ir visiems tiems, kurie turėjome ateiti vėliau; todėl „džiaugsmas yra įprasta Dievo vaikų gyvenimo būseną“^[1].

Priešingai, „liūdesys yra yda, kurios priežastis yra netvarkinga meilė sau, kuri, savo ruožtu, nėra specialioji yda, o bendra jų šaknis“^[2]. Toks šventojo Tomo teiginys gali stebinti, jeigu pagalvojame, pavyzdžiui, apie kančią mirus mylimam žmogui. Vis dėlto, tokia situacija nebūtinai veda prie liūdesio šia prasme, o prie skausmo; tai nėra tas pats. Iš tiesų, bendra patirtis, kad ne visas skausmas ir ne kiekvienas atsižadėjimas atneša liūdesį, ypač jeigu juos priimame su meile ir iš meilės. Pavyzdžiui, motinos pasiaukojimas dėl savo vaikų, kartais labai didelis, gali kelti skausmo, bet gali nesukelti liūdesio.

„Norint pasiekti laimę, reikia ne patogaus gyvenimo, o įsimylėjusios širdies“^[3]. Visi, kurie matėme ir klausėmės mūsų Tėvo *Villa Tevere* per paskutinius septynerius ar aštuonerius jo gyvenimo metus, jį matydavome tikrai patenkintą, laimingą, nors per tuos metus jis daug kentėjo, tiek fiziškai, tiek – visų pirma – dėl didelių sunkumų Bažnyčios gyvenime tais metais.

Tikėjimo džiaugsmas

2. Natūralus, malonės galia sutaurintas džiaugsmas ypač pasireiškia vienybe Dievo planams. Betliejaus piemenims angelai skelbia „didį džiaugsmą“ (Lk 2, 10) dėl Jėzaus gimimo; išminčiai vėl išvydę žvaigždę „be galo džiaugėsi“ (Mt 2, 10). Pagaliau, apaštalai pasidarė kupini džiaugsmo regėdami prisikėlusį Jėzų (plg. Jn 20, 20).

Krikščioniškas džiaugsmas nėra tiesiog „sveiko gyvulio“^[4]

džiaugsmas, o Šventosios Dvasios vaisius sieloje (plg. Gal 5, 22); kaip toks jis linkęs likti nuolatos, nes jo pagrindas yra Jame, kaip mus ragina šventasis Paulius: „Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės!“ (Fil 4, 4).

Šis džiaugsmas *Viešpatyje* yra tikėjimo Jo tėviška meile džiaugsmas: „Džiaugsmas – būtinas dieviškosios įvaikystės padarinys žinant, kad esame ypač mylimi mūsų Tėvo Dievo, kuris mus priima, padeda mums ir atleidžia. – Visada tvirtai atmink: nors kartais atrodo, kad viskas žlunga, iš tikrųjų niekas nežlunga! Nes Dievas nepralaimi mūsų“ ^[5].

Vis dėlto, sunkumų ar kančios akivaizdoje, dėl mūsų asmeninio silpnumo džiaugsmas gali sumenkėti, ypač dėl galimo šios akimirkos tikėjimo visagale Dievo meile mums silpnumo: „Dievo vaikas, krikščionis, kuris gyvena tikėjimu, gali kentėti ir

verkti; gali būti priežasčių skausmui, bet liūdesiui – ne“^[6]. Taip pat ir dėl to, kad puoselėtume – arba susigražintume – džiaugsmą, pravartu atnaujinti tikėjimo įsitikinimą Dievo meile, kuri mums leidžia teigti kartu su šventuoju Jonu: „Mes pažinome ir įtikėjome meilę, kuria Dievas mus myli“ (1 Jn 4, 16).

Tikėjimas pasireiškia vienu ar kitu būdu, su žodžiais ar be žodžių, maldoje, o su malda ateina džiaugsmas, nes „kai krikščionis gyvena tikėjimu – tikėjimu, kuris nėra vien tik žodis, o asmeninės maldos tikrovė, tikrumas dėl Dievo meilės pasireiškia džiaugsmu, vidine laisve“^[7].

Džiaukitės viltyje (Rom 12, 12)

3. Tikėjimas Dievo meile mums dovanoja didžią viltį. Taip galime suprasti šiuos Laiško žydams žodžius: „Tikėjimas laiduoja mums

tai, ko viliamės, įrodo tikrovę, kurios nematome“ (Žyd 11, 1). Savitas vilties dalykas yra būsimas ir įmanomas gėris. O gėris, kurio tikėjimas skatina mus viltis yra, iš esmės, visiška laimė ir džiaugsmas galutinėje vienybėje su Dievu šlovėje. Kaip sako šventasis Paulius, tai viltis, „kuri jums atidėta danguje“ (Kol 1, 5). Šis tikrumas mums teikia garantiją, jog mums nepritrūks priemonių pasiekti šį tikslą, jeigu laisvai jų imsime: pradėti iš naujo, tiek kartų, kiek tik reikėtų.

O kai įvairiais būdais suprantame Dievo valią, kurios akivaizdoje jaučiamės netinkami ir negebantys, galime turėti netgi „tikrumą dėl neįmanomų dalykų“^[8], kaip mūsų Tėvas Dievo Darbo pradžioje, visiškoje priemonių stokoje bei krikščioniškam gyvenimui giliai priešingoje socialinėje aplinkoje.

4. Turime, visada galime turėti viltį, kuri „neapgauna“, ne dėl užtikrintumo pačiais savimi, nei dėl nieko šiame pasaulyje, o kadangi „Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse Šventosios Dvasios, kuri mums duota“ (Rom 5, 5).

Kartais įvairūs sunkumai gali priversti galvoti, kad, pavyzdžiui, apaštalinis darbas nėra veiksmingas, kad nematome savo pastangų ir maldos vaisių. Tačiau gerai žinome – ir verta dažnai atnaujinti šį tikėjimo tikrumą – kad mūsų triūsas ne veltui Viešpatyje (plg. 1 Kor 15, 58). Kaip tikindavo ir mūsų Tėvas: „Niekas nenuėina veltui.“

Viltis ir džiaugsmas yra Dievo dovanos, tad šventasis Paulius jų prašo visiems: „Taigi vilties Dievas jus, gyvenančius tikėjimu, tepripildo visokių džiaugsmų ir ramybės, kad Šventosios Dvasios galybe būtumėte pertekę vilties“ (Rom 15, 13).

Įsimylėjusios širdies džiaugsmas

5. Meilė Dievui ir kitiems žmonėms yra susijusi, kartu su džiaugsmu, su tikėjimu ir taip pat su viltimi. „Tas, kuris myli, turi vilties džiaugsmą pasiekti susitikimą su didžiąja meile, o tai yra Viešpats“^[9].

Esama įvairių meilės Viešpačiui išraiškų, kurios sutampa esminiuose dalykuose: trokšti mylimo žmogaus gėrio (ir, pagal galimybes, siekti jo) bei džiaugsmas, kuris kyla, kai pažįstame tą gėrį, pagaliau esamą.

Meilės Viešpačiui atveju, ar tai reiškia trokšti Dievui gėrio, kurio Jis esą neturi? Žinome, kad Jis sukūrė mus laisvus ir norėjo *rizikuoti* mūsų laisve^[10]. Galime neduoti Dievui kažko, ko Jis trokšta – savo meilės. Tam tikru būdu, Dievo meilės džiaugsmas yra ne vien aspektas meilės, kurios pagrindas yra gėris, kurį ji mums teikia, bet taip pat ir

džiaugsmas galėti dovanoti Jam savo meilę.

Meilė, kaip džiaugsmo šaltinis, ypač pasireiškia savęs dovanojimu kitiems žmonėms, ir skatina stengtis būti, nepaisant savo trūkumų, „ramybės ir džiaugsmo sėjėjais“^[11]. Be to, taip džiaugsimės matydami kitų žmonių džiaugsmą bei, kaip mūsų Tėvas, galėsime iš širdies jiems sakyti: „Mano džiaugsmas yra jūsų džiaugsmas“^[12].

6. „Tikroji meilė reikalauja išeiti iš savęs, atsiduoti. Tikroji meilė neša džiaugsmą – tokį, kurio šaknys yra Kryžiaus formos“^[13]. Visų pirma, iš meilės Dievui priimtas Kryžius yra palaiminimų šaltinis. Taip mus to mokė Viešpats: „Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise persekiojo ir

pranašus“ (Mt 5, 11–12). Iš tiesų, visi palaiminimai apibūdina džiaugsmo šaknis: „Palaiminimai veda tave į laimę, visada; tai kelias pasiekti džiaugsmą“^[14].

Yra daug priežasčių, kurios gali vesti prie džiaugsmo praradimo; ypač savojo silpnumo esama patirtis, savo nuodėmių suvokimas. Tačiau tikėjimas Dievo meile ir tvirta viltis, kuri lydi šį tikėjimą, pagrindžia, kaip tvirtina šventasis Chosemarija, „gilų atgailos džiaugsmą“^[15]. Taip pat ir tada, nepaisant savo ribotumo ir trūkumų, su Viešpaties pagalba bei mūsų meile, galėsime „kelią kitiems padaryti mielą ir lengvą“^[16].

Švenčiausiosios Mergelės, Dievo Motinos ir mūsų Motinos, šaukiamės kaip *Causa nostrae laetitiae*, kaip mūsų džiaugsmo priežasties. Lai Ji padeda mums visada būti patenkintiems ir tapti ramybės ir džiaugsmo sėjėjais visomis savo

gyvenimo aplinkybėmis. Ypač to prašome šiais jubiliejiniais metais, labai susivieniję su popiežiumi Pranciškumi jo kančioje.

Su visa meile jus laimina

jūsų Tėvas

Roma, 2025 m. kovo 10 d.

[1] 13 laiškas, n. 99. Tekstai, kurių autorius neįvardijamas, yra šventojo Chosemarijos.

[2] Šventasis Tomas Akvinietis, *Summa Theologiae*, II-II, q. 28, a.4 ad 1. „Liūdesys yra egoizmo šlakas“ (Dievo bičiuliai, 92).

[3] *Vaga*, 795.

[4] Plg. *Kelias*, 659.

[5] *Kalvė*, 332.

[6] Straipsnis „Las riquezas de la fe“ (isp. „Tikėjimo turtai“), Ispanijos laikraštysje *ABC* (1969 m. lapkričio 2 d.).

[7] Ten pat.

[8] 29 laiškas, 60.

[9] Pranciškus, audiencija, 2017 m. kovo 15 d.

[10] Plg. *Dievo bičiuliai*, 35.

[11] *Vaga*, 59.

[12] 14 laiškas, 1.

[13] *Kalvė*, 28.

[14] Pranciškus, homilija, 2020 m. sausio 29 d.

[15] Laiškas, 1974 m. vasario 14 d., 7.

[16] *Vaga*, 63.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2025-kovo-10-
dziaugsmas/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2025-kovo-10-dziaugsmas/) (2025-03-24)